

Neměl jsem dopitý ani druhý pivo, když vešel do dveří. Popis seděl naprosto přesně, nemohl jsem se zmejit. Vysoký štíhle blondák, příjemný úsměv, dobráckej obličej. Oblečený přímo ukázkově. Moderní pumpky, kecky, károvaná košile, přes rameno ledabyle přehozená kytara. Prostě takovej trampskej švihák, seladon. Ve skutečnosti gauner první třídy. „Bacha na něj“, varovali kluci. „Je to ranař, podrazák. Má jen dvě slabiny, chlast a ženský. Na Berounce v okolí Višňové ho přezdívali Hezoun. Má ale ještě jednu přezdívku. Na kladenským gestapu ho evidují jako Trampa. Poslal do kriminálu už několik lidí z povodí řeky. Musí se zlikvidovat!“

Hezoun hlasitě pozdravil a s panákem v ruce opřenej o výčepní pult se rozhlížel po lokále. Mě si takřka nevšiml. Svazek prutů a rybářskej batoh ho nezajímal. Zato věnoval pozornost skupince trampů sedících v rohu místnosti a hlavně Bohdaně. Bohdana na tramp vlastně ani nejezdila. Byla to dámská krejčová, ale teď už jen předváděla modely a občas dělala, no jak bych to řek, prostě společníci. Nám, ale přinášela dost důležité informace. Bohdana byla prostě kus a na tom jsem postavil celý svůj plán. Za malou chvíli už Hezoun seděl u stolu a kluci mu udělali ochotně místo vedle Bohdany. Ostatně věděli svý.

Dopil jsem, zaplatil a šel si sednout s pruty nad jez řeky. Stmívalo se, ale ještě teď bylo náramný horko a řeka lákala ke koupání. „Bohdano, ty toho chlapa vylákáš k vodě, rád prý plave a tak ho přivedeš nad jez, ale až bude už pořádná tma“. Tak jsme se domluvili s Bohdanou před výpravou do Višňové.

Nad řekou přelétávali netopýři, voda byla klidná, jen naproti na druhé straně Berounky hučela otevřená šlajsna. O nahozené udice jsem se moc nezajímal. Já měl teď zájem o jinou rybu. Už nebylo vidět ani na špičku prutu, když jsem zaslechl kroky a tlumený hovor. Jasně Bohdana s Hezounem. Ten do ní hučel: „Bohdano, nedělej fóry, tady je náramný flek“. „Až si zaplavem“, odpovídala. Pak už jen šplouchala voda, jak jí dvojice rozrážela svými tempy. Vraceli se podle plánu. Když Hezoun míjel moji skrýš v rákosí, praštil jsem ho do hlavy dubovým válečkem, kterým zabíjím ryby. Ani nehles a sesul se do trávy.

Společně jsme ho naložili do pramice a já přejel nad proud šlajsny. „Tak tě pic, řeka si už s tebou poradí“, řekl jsem mu na rozloučenou a hodil ho do vody. Pak už bylo všechno jednoduchý. Vrátit se zpátky, přivázat loď a sbalit si věci. „Tak a teď můžeš“, říkám Bohdaně a sám jsem vyrazil vzhůru do stráně nad řekou. Uplynulo pár minut a už slyším její vřískot a volání. Běžela k hospodě. „Pomóc, pomóc. Hezouna strhl proud do šlajsny!!!“

Byly toho plný noviny. Několik obětavců se odvážilo i do vody, ale v té tmě a proudu neměli šanci. Asi za čtrnáct dnů objevili rybáři lidský trup. Tedy co z něj zbylo až někde u Zbečna. Asi to byl Hezoun, ale rozhodně hezkej pohled na něj nebyl.

Psal se rok 1950. Bylo pár let po válce a všechno se to tak nějak hloupě zvrtilo. Víte, dělat v kladenský Poldovce nebyl žádný med, ale já byl rád, že jsem nedopad ještě hůř. Každý den ráno jsem chodil pro olej do bucharu a tu nevěřičně valím oči. Nová olejářka, ale nějak povědomá. Je to ona, nebo se pletu? V zamaštěných montérkách jsem jí totiž nikdy neviděl. Ale byla to ona. Krásná Bohdana z pražských módních salónů. Často jsme pak s Bohdanou vzpomínali na dávné příhody. Padlo také jméno Hezouna. „Víš, že ten Hezoun, byl vcelku příjemnej kluk, nikdy bych neřekla, že to byl takovej gauner, jak jsi mi o něm povídal“. Dlouho mi trvalo než jsem jí odpověděl. Díval jsem se přitom na prázdný sudy vod voleje. „Víš holka, neměl bych ti to vlastně ani říkat, ale nebyl to ten pravej chlap, no prostě jsme se spletli“.

Miroslav Neuvirt - Wandri

Trapsavec 2011